Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: ”Johannes Ewalds samlede skrifter”, i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 313. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510950896/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Arendse — — Jeg har vovet et Forsøg paa at skildre hende — Men om jeg og besad al Raphaëls eller og al Petrarchs Kunst — og jeg saa anvendte min heele LeveTid, paa at skildre hendes Billede, saaledes som det strax — pludselig — ved første lynende Øyekast, indprægtede sig og efter saa mange Aar uforandret vedligeholder sig — ‖ i mit Hjerte; saa skulde jeg dog kun frembringe en mat, en meget ufuldkommen Copie deraf — Det var min Arendse, og hvem kan da see hende? — hvem kan føle hende som jeg? —

Elskov straalede i hendes Øyne, Elskov skjærtsede paa hendes Læber, Elskov duftede af hendes svulmende Barm — Elsk, elsk, elsk raabte enhver af hendes Miner — Naturen, Himmel og Jord forsvandt, og mit svulmende, smeltede Hjerte sank i et bundløst saligt Svælg af unævnelig Kjærlighed — O min Arendse! — Du var mig vist tiltænkt af den der dannede os begge — Hvi har da nu en anden dig? — Maaskee dette er formasteligt — Gud tilgive mig, om det saa er — men det er vist, vist martrende — Jeg vil glemme det — — om jeg kan — —

Man kan, som jeg tænker aldrig kjølne sit Hjerte bedre, end ved at sige Meeninger — Jeg vil følgelig sige to som best kan siges i Anledning af denne Catastrophe, som jeg altid skal ansee for den vigtigste i min heele Leve-Tid — Den ene, at den første, sande Kjærlighed, beroer allene paa en Art af Sympathie eller en skjult Drift, som jeg ikke kan forklare; og kan aldeeles ikke frembringes af blot Overlæg — Den anden — at Hjertet, om jeg tør udtrykke mig saaledes, har sin Jomfruedom, som umuelig kan tages af meer, end af en — Men jeg maae vende tilbage til min søde Marter —

Mine Kinder brændte — mine Knæ zittrede — jeg stammede mit Ærende ud, saa got som jeg kunde, uden at tænke paa andet, uden at see eller føle andet, end Arendse — Hun har ofte siden sagt